

Forslag

til

Lov om vaccination mod ondartede smitsomme pelsdyrsygdomme.

Fremsat den 29. januar 1960 af *landbrugsministeren*.

§ 1. Landbrugsministeren kan påbyde vaccination af pelsdyrbesætninger mod hvalpesyge, virus enteritis og andre ondartede smitsomme pelsdyrsygdomme inden for områder, hvor det skønnes, at fare for smitte er til stede.

Stk. 2. Ministeren kan, såfremt omstændighederne taler derfor, påbyde vaccination af alle pelsdyrbesætninger her i landet mod de i stk. 1 nævnte sygdomme.

Stk. 3. En pelsdyrrejer kan fritages for påbud om vaccination, såfremt hans pelsdyr forinden er behørigt vaccineret med en vaccine af samme type som den påbudte.

Stk. 4. De i stk. 1 og 2 nævnte beføjelser udøves af ministeren efter forhandling med Dansk pelsdyravlerforening.

Stk. 5. Ministeren kan forbyde, at der inden for et nærmere fastsat tidsrum føres pelsdyr ind i de i stk. 1 nævnte områder, medmindre dyrene ifølge en medfølgende dyrlægeattest er vaccineret efter de herom gældende bestemmelser.

§ 2. Vaccination mod de i § 1 nævnte sygdomme skal foregå i overensstemmelse med de af landbrugsministeren herom givne forskrifter.

Stk. 2. Ved vaccinationen må kun anvendes vaccine, der udleveres fra statens veterinære serumlaboratorium.

Stk. 3. Ministeren fastsætter prisen for vaccinen og de nærmere regler for dens anvendelse.

Stk. 4. Indførsel her til landet af vaccine mod de i § 1 nævnte sygdomme må kun

finde sted med ministerens tilladelse og på nærmere af ham fastsatte betingelser.

§ 3. Vedkommende pelsdyrrejer skal vederlagsfrit stille den fornødne medhjælp til rådighed for dyrlægen ved dyrenes vaccination. Opfylder han ikke denne forpligtelse, kan veterinærdirektoratet på hans regning antage den fornødne medhjælp.

Stk. 2. Såfremt en pelsdyrrejer modsætter sig påbudt vaccination, skal denne gennemføres ved politiets foranstaltning.

§ 4. Udgifterne til vaccination, der påbydes i medfør af § 1, afholdes af pelsdyrrejer.

§ 5. Landbrugsministeren kan pålægge enhver dyrlæge inden for dennes praksisområde at medvirke til gennemførelsen af påbudte vaccinationer.

Stk. 2. Dyrlægens betaling fastsættes ved forhandling mellem Dansk pelsdyravlerforening og Den danske dyrlægeforening. Såfremt enighed mellem disse ikke kan opnås, fastsætter ministeren betalingen.

§ 6. Såfremt påbudt vaccination medfører dyrets død som umiddelbar følge, og dette er sandsynliggjort ved en af Statens veterinære serumlaboratorium udfærdiget og af veterinærdirektoratet godkendt syge- og obduktionserklæring, skal der af det offentlige ydes erstatning i overensstemmelse med reglerne i § 8 i lov nr. 156 af 14. april 1920 om smitsomme sygdomme hos husdyrene. Erstatning udredes dog i disse tilfælde fuldt ud af statskassen.

§ 7. Overtrædelse af bestemmelserne i § 2, stk. 2 og 4, samt § 3, stk. 1, straffes med bøde.

Stk. 2. På samme måde straffes den, som undlader at efterkomme påbud eller forbud, der udstedes i henhold til denne lov eller de i medfør heraf fastsatte forskrifter.

Stk. 3. I forskrifter, der udfærdiges i medfør af denne lov, kan fastsættes straf

og bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne.

Stk. 4. Er overtrædelsen begået af et aktieselskab, andelsselskab el. lign., kan der pålægges selskabet som sådant bødeansvar.

§ 8. Denne lov, der ikke gælder for Færøerne og Grønland, træder i kraft straks.

Bemærkninger til lovforslaget.

Fra dansk pelsdyravlerforening har landbrugsministeriet modtaget henvendelse om, at der snarest muligt søges gennemført lovbestemmelser, hvorefter der kan påbydes vaccination af pelsdyr mod virus enteritis.

Virus enteritis er en overordentlig smitsom sygdom, som først og fremmest angriber minkhvalpe, blandt hvilke dødeligheden kan være meget betydelig. Jo yngre hvalpene er, når sygdommen bryder ud, desto større vil dødeligheden i reglen være. 10-80 pct. af hvalpene på en angrebet farm kan dø.

Mink, der har overlevet sygdommen, kan i lange tider vedblive at udskille virus med gødningen. Dette er antagelig årsagen til, at sygdommen i reglen optræder år efter år på de inficerede farme, hvis dyrene ikke vaccineres, idet de virusudskilende avlsdyr vil smitte de modtagelige hvalpe. De sunde virusbærere blandt mink vanskeliggør i høj grad bekæmpelsen af virus enteritis og er årsag til mange nyudbrud af sygdommen.

Virus enteritis hos mink kan kun bekæmpes ved forebyggende vaccination. Man har ingen effektive medikamenter til behandling af mink angrebet af virus enteritis.

I efteråret 1958 påvistes de første 4 udbrud af virus enteritis på minkfarme i Jylland. I juni måned 1959 diagnosticeredes yderligere 13 udbrud, 10 i Jylland, 2 på Sjælland og 1 på Ærø. På de fleste af disse farme brød sygdommen ud blandt ikke fravænnede minkhvalpe, blandt hvilke dødeligheden var overordentlig stor. 5 af de 13 farme mistede over halvdelen af samtlige hvalpe. Det formodes, at der i sommeren 1959 har været flere udbrud af virus enteritis end de 13, der blev konstateret.

I løbet af sommeren 1959 blev ca. 490 000 mink eller ca. halvdelen af hele den danske minkbestand

vaccineret mod virus enteritis. Vaccinen, der indkøbes i Canada, har både i Danmark og Canada vist sig at være særdeles effektiv.

Både i Canada og USA mener den veterinære sagkundskab, at de meget tabvoldende udbrud blandt ikke fravænnede minkhvalpe kan undgås ved vaccination af avlstæverne før eller i begyndelsen af drægtighedsperioden, idet man herved opnår, at hvalpene fra deres mødre får tilført antistoffer, som kan beskytte dem mod virus enteritis, til de selv er gamle nok til at blive vaccineret mod sygdommen.

Det kan oplyses, at der her i landet findes i alt mellem 2 500 og 3 000 pelsdyrfarme med en samlet bestand af avlsdyr på ca. 400 000 stk.

Såfremt en vaccination af hele pelsdyrbestanden skal have den ønskede virkning, skal den være gennemført inden 1. marts 1960.

Lovforslaget omfatter tillige hvalpesyge og andre ondartede smitsomme pelsdyrsygdomme, idet man ikke kan se bort fra muligheden af, at tvungen vaccination mod hvalpesyge eller andre ondartede smitsomme pelsdyrsygdomme kan blive aktuel. Som det fremgår af bestemmelsen i lovforslagets § 1, stk. 4, udøves de i § 1, stk. 1 og 2, nævnte beføjelser efter forhandling med dansk pelsdyravlerforening.

Når dansk pelsdyravlerforening har fremsat ønske om lovhjæmmel for tvungen vaccination skyldes det, at frivillig vaccination ikke kan påregnes gennemført i fuldt omfang og derfor heller ikke giver den af foreningen ønskede sikkerhed mod smittespredning.

Dansk pelsdyravlerforening er indforstået med, at udgifterne til vaccination, der påbydes i medfør af § 1, afholdes af pelsdyrejeren.